

Santa Montefiore

Onder de Italiaanse zon

band 1

Een verhaal over verloren liefde en
nieuwe kansen tegen de achtergrond van
het prachtige Toscane

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Engeland, maart 2010

Het wolkendek boven Badley Compton Harbour was zo dicht dat de kleine vissersboten die in de baai voor anker lagen, volledig aan het oog onttrokken waren. Hetzelfde gold voor de schilderachtige witte cottages op de helling en voor de top van de heuvel, waar rode Devon-koeien graasden op de velden met klaver en mals gras en waar vogels rond de hagen af en aan vlogen. Het was allemaal onzichtbaar.

Gracie Burton zat bij de kapper, met een kapmantel rond haar tengere schouders en met haar korte haar verpakt in aluminiumfolie. Door het grote raam van de salon keek ze naar de grijze wereld. Haar blik gleed over de glimmende straatstenen, over de glinsterende kademuur naar de plek waar ze op heldere dagen de zee kon zien, en ten slotte weer naar het tijdschrift op haar schoot, naar de foto van een kasteel in Toscane dat door een stralende zon in een warme gouden gloed werd gehuld. Een vurig, diep-geworteld verlangen had bezit van haar genomen. Ze had het artikel al een paar keer gelezen, maar terwijl ze het opnieuw begon te lezen, was het alsof er in haar hart ook een zonnetje opgloeide.

Castello Montefosco is van een zeldzame schoonheid. Dankzij de ligging, hoog in de Toscaanse heuvels, biedt het een adembenemend, weids uitzicht over het omringende landschap met daarachter, aan de westelijke horizon, de zee. Het kasteel, dat dateert uit de twaalfde eeuw, werd gebouwd door de familie Montefosco en heeft in zijn geschiedenis onderdak geboden aan talloze beroemde gasten, onder wie Leonardo da Vinci en diverse pausen. Graaf Tancredi Bassanelli, wiens moeder een Montefosco was en die sinds het overlijden van zijn vrouw nog de enige bewoner is van het kasteel, heeft zijn deuren geopend voor gasten die zich de authentieke Italiaanse keuken eigen willen maken. De kooklessen worden gegeven door Mamma Bernadetta, de kokkin van de graaf en een bron van kennis en wijsheid dankzij meer dan tachtig jaar levenservaring. Verwacht niet dat u de graaf veel te zien krijgt. Hij verblijft bij voorkeur in zijn privévertrekken, maar stelt u in staat te genieten van de overweldigende pracht van zijn tuinen en zijn voorouderlijk kasteel, en dat alles onder de inspirerende leiding van de excentrieke en getalenteerde Mamma Bernadetta.

Gracies blik bleef op de foto rusten. Het kasteel was precies zoals een Italiaans *castello* zou moeten zijn: fraai en evenwichtig van proportie, met kantelen op de muren, met hoge ramen voorzien van luiken en

met daarboven halvemaaanvormige timpanen. De hete zomerzon en de gure winterstormen hadden het zandsteen doen verbleken tot grijsgeel. Als een imposante oude vorst verhief het kasteel zich op de top van de heuvel, majestueus oprijzend boven de middeleeuwse huizen die zich als een woud van steen aan de voet van de heuvel hadden verzameld. Gracie sloot haar ogen, en terwijl ze diep inademde, rook ze de geur van wilde tijm en rozemarijn, van jasmijn en kamperfoelie, van uitbundig bloeiende gardenia, bedauwd gras en het harsachtige aroma van pijnbomen. In haar verbeelding hoorde ze het tjirpen van krekels en zag ze de fluweelzwarte sterrenhemel die zich boven de Toscaanse heuvels spande, als een met diamanten bezaaide baldakijn. Haar hart stroomde over van verlangen, een verlangen dat lang had geslapen maar dat na vele jaren eindelijk weer ontwaakte. Het was een gevoel dat haar bang maakte, want ze wist zich er geen raad mee. Ze was vergeten wat ze ermee aan moest, net zoals ze was vergeten hoe het voelde om jong en verliefd te zijn, om de wereld dapper en avontuurlijk tegemoet te treden. De kunst van het leven, die was ze verleerd. Ze had zich tientallen jaren in haar schulp teruggetrokken, waar ze zich veilig en geborgen had geweten. Maar de foto van het kasteel had haar wakker geschud – alsof er een kurk uit een fles was geschoten, waardoor de bruisende inhoud

plotseling naar buiten stroomde. En het enige wat Gracie zeker wist, was dat ze naar Toscane moest! Ze moest erheen, en wel zo snel mogelijk.

Haar blik ging naar het gezicht dat haar aankeek vanuit de spiegel. Het bruisen werd op slag minder. Ze was achtenzestig, en ook al zag ze er nog goed uit voor haar leeftijd, achtenzestig was oud. Waar waren de jaren gebleven? Knap was ze nooit geweest. Dus voor haar bracht de ouderdom niet het verdriet om de teloorgang van uiterlijk schoon. Toch beschikt iedere vrouw in haar jonge jaren over een lief-talligheid die is verbonden met haar jeugd, en die was bij Gracie al lang verwelkt.

Ze streek met een ruwe hand over haar wang. De tijd had haar huid doen verdrogen en verslappen, en door de dagelijkse wandelingen – weer of geen weer – met haar honden over het strand, hadden de elementen daar nog een schepje bovenop gedaan. Haar neus was nog niets veranderd. Prominent en gebogen domineerde hij haar gezicht, waardoor ze wel iets van een vogel had; inmiddels een oude vogel, ooit een vreemde, maar nooit een mooie vogel. Wel een vogel met mooie ógen. Iedereen had altijd gezegd dat ze bijzondere ogen had, en daar had ze zich als meisje, hunkerend naar schoonheid, aan vastgeklampt. De donkergrijze ring rond de iris van haar grote, grijsgroene ogen gaf haar blik een wilde

vurigheid die mensen ooit onweerstaanbaar hadden gevonden. Inmiddels deden de rimpels afbreuk aan die opmerkelijke blik. De tijd was ervandoor gegaan met het enige waardoor Gracie zich had onderscheiden. Sinds ze haar jonge jaren achter zich had gelaten, gaf ze niet meer om haar uiterlijk. Tot op dit moment. Ineens vond ze het weer belangrijk – heel erg belangrijk – hoe ze eruitzag.

‘Gaat het, lieverd?’ vroeg Judy, die haar knipte en haar af en toe een kleurspoeling gaf. Judy was jong, ze ging met de mode mee en had een piercing in haar neus, een tatoeage op haar arm en ringen om al haar vingers, waarvan ze de nagels in opvallende kleuren lakte. ‘Je bent bijna klaar,’ zei ze bemoedigend. ‘Wil je nog een kop thee?’

‘Ja, graag.’ Gracie keek opnieuw in de spiegel. Zonder een donkere spoeling leek ze helemaal stokoud. Ze keek neer op haar handen, die verrieden dat ze van tuinieren hield en van pottenbakken; handen die verrieden dat ze nooit de moeite nam om ze in te smeren of te laten manicuren. Haar blik ging opnieuw naar het tijdschrift.

‘O, wat schitterend,’ zei Judy toen ze even later terugkwam met een dampende mok thee, die ze op het plateautje voor de spiegel zette. ‘Waar is dat? In Spanje?’

‘In Italië.’

‘Schitterend. Echt schitterend.’

Gracie slaakte een zucht van verlangen. ‘Ja, dat is het. Zou ik dit blad misschien even van je mogen lenen?’

‘Natuurlijk. Hou het maar. Het is al een oud nummer. Van februari, volgens mij.’ Omdat ze wist dat Mrs Burton nooit op reis ging, schonk Judy haar een toegeeflijke glimlach. ‘Een mens is nooit te oud om te dromen, nietwaar?’

Bij terugkeer in haar kleine, witgepleisterde cottage die uitkeek op de haven, reageerden de honden enthousiast. Acht jaar eerder, na de dood van haar man, had Gracie het tweetal uit het asiel gered. ‘Kom, dan gaan we lekker naar buiten, een eind lopen.’ Ze legde het tijdschrift op het tafeltje in de hal, bukte zich om de dieren te aaien en schoot haar laarzen aan, terwijl ze haar net gekapte haar onder haar wollen muts stopte. Even later liep ze over de mistige weg naar het strand, de twee honden draafden opgewonden met haar mee.

Gracie Burton woonde al ruim veertig jaar in Badley Compton. Haar man, Ted, had haar af en toe meegenomen voor een korte vakantie in het Lake District, maar net als zij was hij ook het liefst gewoon thuisgebleven. Breed hadden ze het nooit gehad, maar zelfs al zouden ze er warmpjes bij hebben

gezet, dan nog zouden luxueuze cruises of dure buitenlandse reizen niet aan hen besteed zijn geweest. De twintig jaar oudere Ted had de kost verdiend als freelancejournalist. In zijn vrije tijd speelde hij graag een partijtje golf, de avonden sleet hij in de pub of in zijn gemakkelijke stoel, met een boek. Gracie was ook dol op lezen. Via de boeken die ze las, reisde ze de hele wereld over. Tot die dag had ze nooit de aandrang gevoeld echt op reis te gaan. Maar terwijl ze de straat uit liep, verscheen er een glimlach op haar gezicht: een opgewonden, zij het enigszins nerveuze glimlach. Want ze had impulsief het besluit genomen om naar Italië te gaan, en dat was erg ongebruikelijk voor iemand als Gracie Burton, die nooit overhaaste beslissingen nam, die het risico schuwde en zich liet leiden door behoedzaamheid.

Van nature was Gracie erg op zichzelf en had ze geen behoefte aan gezelschap. Maar zou er nog wel iets van haar overblijven als ze zich volledig uit de wereld terugtrok? Die vraag had Ted zorgen gebaard, en hij had haar op zijn sterfbed laten beloven dat ze geen kluizenaar zou worden. Zo kwam het dat Gracie zich had aangesloten bij de Badley Compton Ladies' Book Club, niet echt van harte maar als een kiezel die zich door de grotere stenen liet meevoeren stroomafwaarts. Van wat oorspronkelijk een

leesclub was geweest, had de LBC zich ontwikkeld tot een club voor alles-om-maar-bezig-te-zijn, onder leiding van de ongekroonde koningin van Badley Compton: Flappy Scott-Booth. Flappy's man was schatrijk en haar gevolg bestond uit vier gretige, overijverige vrouwen, die als trouwe hofdames instemden met alles wat hun koningin zei. Gracie, die er als vijfde en laatste bij was gekomen, stond helemaal onderaan in de pikorde en werd belast met alle saaie, ondergeschikte klusjes, niet alleen bij het organiseren van liefdadigheidsactiviteiten, bridge-avonden, koffieochtenden en het jaarlijkse dorpsfeest, maar ook bij de lunches van de LBC en andere kleinschalige bijeenkomsten. Hoe had dat kunnen gebeuren, vroeg ze zich verwonderd af. Hoe was het mogelijk dat ze zich zo volledig had laten inpalmen, hoe kon het dat iedereen haar inzet en toewijding als vanzelfsprekend beschouwde? Niet dat ze daarover ooit haar beklag deed. Ze was geduldig van aard, legde zich al snel bij een situatie neer en ging rustig, ijverig haar gang terwijl de andere, extravertere leden van de club meer op de voorgrond traden. De wandelingen met haar honden waren Gracie dierbaar, juist omdat ze tijdens die kostbare uurtjes op het strand verder niemand om zich heen had. Het idee om naar Italië te gaan had nog maar amper vaste vorm aangenomen toen ze het bijna noncha-

lant aan Harry Pratt vertelde, die vaak op de bank bij de bushalte te vinden was, vanwaar hij naar de haven keek, naar het komen en gaan van de boten. Op de terugweg van het strand naar huis zag Gracie hem zitten. Of alles in orde was, vroeg ze. Er viel tenslotte niets te zien, de haven ging schuil in de mist en achter de wolken. Hij genoot van de stilte, de rust, vertelde Harry. Die deed hem denken aan de oorlog, aan zijn tijd als gevechtspiloot bij de RAF, toen hij maar al te vaak in de mist boven Dover had gevlogen. Opgewonden als ze was over haar avontuurlijke plannen, vertelde Gracie hem over haar voorgenomen reis. Harry Pratt nam haar verbaasd op. Gracie vertelde niet vaak iets over zichzelf, en op reis gaan deed ze al helemaal bijna nooit. Ze hoorde net zo onlosmakelijk bij Badley Compton als de bank waar hij op zat. ‘Lieve hemel!’ Harry’s helderblauwe ogen begonnen te glimmen. ‘Waarom zou een mens in ’s hemelsnaam naar Italië willen?’

‘Om Italiaans te leren koken.’ Gracie zei het zo stralend dat Harry zich afvroeg of ze iets voor hem verzweg. Die brede glimlach maakte haar jeugdiger. Ze leek ineens een stuk jonger. Harry knipperde verbijsterd met zijn ogen door die plotselinge transformatie.

‘En daar moet je helemaal voor naar Italië?’ vroeg hij. ‘Ja, dat is nu juist zo leuk!’